

[Energiministeren]

ketingets energipolitiske udvalg, men da de også fortjener at kendes af offentligheden i forbindelse med, at dette nu er gjort til et beslutningsforslag i salen, skal jeg tillade mig at gengive nogle synspunkter i den forbindelse.

Det danske forbrug af olieprodukter, inklusive forbrug til bunkring, var i 1981 11,6 mill. t. Forbruget må forventes at falde til ca. 9,5 mill. t i 1990. Den danske raffinaderikapacitet er i praksis maksimalt 9 mill. t om året. Gulfraffinaderiet har siden årsskiftet 1981/82 haft den ene af de to produktionslinjer ude af drift på grund af brand, og derved er den maksimalt opnåelige produktionsmængde i Danmark for tiden af størrelsesordenen 7-7,5 mill. t om året.

Ved en eventuel lukning af Gulfraffinaderiet vil der på Shellraffinaderiet i Fredericia og på Essorraffinaderiet i Kalundborg i alt kunne fremstilles omkring 5,5 mill. t olieprodukter pr. år.

De danske raffinaderier producerede i 1981 ca. 6 mill. t olieprodukter, hvoraf imidlertid kun 4,7 mill. t blev afsat på det danske marked. Allerede i dag er situationen derfor, at over halvdelen af Danmarks olieproduktforbrug, nemlig 56 pct., importeres fra udenlandske raffinaderier.

En eventuel lukning af Gulfraffinaderiet vil føre med sig, at raffinaderiets andel af det danske marked, som er af størrelsesordenen 1 mill. t, i fremtiden kommer til det danske marked fra de to andre danske raffinaderier, Essos og Shells, eller fra udenlandske raffinaderier. Men det er vigtigt at iagttage, at de danske raffinaderier har ledig kapacitet til at imødekomme dette behov. Det kan føre til, at de resterende danske raffinaderier vil have et bedre produktionsgrundlag og dermed bedre basis for at bevare konkurrencedygtigheden over for den internationale raffinaderisektor.

Til punkt 2 i bemærkningerne til beslutningsforslaget vil jeg gerne anføre, at på selve Gulfraffinaderiet var der indtil lukningen, som er nævnt, af den ene produktionslinje ved sidste årsskifte ansat ca. 250 personer. Det nuværende antal er ca. 200 personer, men hertil kommer naturligvis en vis beskæftigelse hos leverandører, bl.a. vedligeholdelse og anlægsarbejder på raffinaderiet.

Den økonomiske risiko ved en statslig overtagelse og drift af raffinaderiet kan van-

skeligt vurderes i forhold til en øget dansk afhængighed af det internationale spotmarked og den udenlandske raffinaderiindustri. Som nævnt vil en lukning i dag kun medføre, at Gulfraffinaderiets andel af det danske marked, 1 mill. t, må erstattes, og det kan ske ved en øget produktion på de to øvrige raffinaderier. Men det må erkendes, at opretholdelsen af tre raffinaderier i Danmark alt i alt betyder større forsyningsikkerhed og fleksibilitet med hensyn til forsyningen.

Med hensyn til langtidsaftaler om olieimport må man forvente, at danske olieselskaber også i fremtiden vil basere en del af deres forsyninger på egne langtidskontrakter.

Til bemærkningerne i punkt 3 vedrørende en lovgivning om raffinaderivirksomhed i stil med elforsyningsloven vil jeg gerne sige, at elforsyning og olieforsyning er tilrettelagt efter forskellige principper, som gør en direkte sammenligning vanskelig. Elforsyning er en ledningsbundet energiform, som i sagens natur er baseret på forsyningsområder. Inden for sådanne områder har selskaberne et faktisk monopol, som taler for samfundsmæssigt indseende og kontrol med selskaberne, og der findes derfor også en lovgivning om det.

Det danske oliemarked derimod er karakteriseret ved en næsten fri konkurrence, og der er ikke regionale monopoler. Oliemarkedet er også underkastet en vis offentlig styring. Raffinaderiselskaberne er således undergivet pris- og avancelovgivningen, og der er på baggrund heraf indført faste prisberegningsregler for dansk produktion af olieprodukter. Der er endvidere indført bestemmelser, der pålægger de danske olieselskaber at opretholde beredskabs- og mindstelagre til brug i krisesituationer.

Derfor halter sammenligningen med elforsyningsloven alvorligt, og der er ikke den baggrund for at gennemføre en lovgivning på raffinaderiområdet som postuleret i forslagens bemærkninger.

Til bemærkningerne i punkt 4, som indeholder en vurdering af Stignæsraffinaderiet, vil jeg gerne sige, at jeg ikke er uenig i, at Gulfraffinaderiet har en udmærket økonomi og teknik. Der er en udmærket havn, og bortset fra, at en del af anlægget er brændt og altså ikke er genopført efter denne brand, så er det et udmærket produktionsanlæg.